

jeg lod et saadant Arbejde forsumpe fremfor at tage det, naar det tilbyder sig i en saadan Form, at man ikke længere kan finde det forsvarligt at sige nej dertil.

Alfred Christensen: Den højtærede Minister holdt for nylig et i sin Form meget belærende, men i sit Indhold kun lidet oplysende Foredrag. Den højtærede Minister rettede Bebrejdelser mod forskellige af Tingets Medlemmer, der have talt i denne Sag, og han rettede specielt nogle Bebrejdelser mod mig. Den ærede Minister bebrejdede mig, at jeg kritiserede det foreliggende Forslag, men at jeg ikke anviste Vej. Jeg maa dertil svare, at jeg er ikke Minister. Det er ikke min Pligt at anvise Vej. Det er min Pligt at sige, om Ministerens Forslag er godt eller daarligt og paapege de Mangler, det har.

Men Dadelen mod mig falder desuden fuldstændig bort. Da den højtærede Minister overværede 1ste Behandling af dette Lovforslag, vil den højtærede Minister have haft Lejlighed til at høre og altsaa ogsaa Grund til at huske, at jeg vel var en af de faa her i Salen, der foruden at rette Indvendinger mod det foreliggende Projekt tillige gav Oplysninger om, hvorledes jeg mente, at Spørgsmaalet kunde løses. Mine Ord faldt den Gang, saa vidt jeg erindrer — det vil kunne ses i Rigsdagstidenden — noget nær i den Retning: For et halvt Aar siden befandt hele Sagen angaaende Opførelsen af Christiansborg trods alle de mange nuværende og de forbigangne Konkurrencearbejder, der havde fundet Sted, sig i et fuldstændigt Kaos. Hverken Ministeren, Folketinget, Arkitekterne eller Publikum vidste i Virkeligheden den Vej, som man skulde gaa for at naa et tilfredsstillende Maal. Og jeg knyttede min Opmærksomhed særlig paa Rigsdagen med Ord, der omtrent lode saaledes: Hvad Kongens Lokaler angaa, er der vel nok, der tage sig af dem. Jeg forstaaer mig saa lidt paa Kongens Sager, jeg vil derfor holde mig til, hvad jeg forstaaer: Rigsdagens Anliggender og Lokaler. Saa henviste jeg til, at nu var Taagen spredt. Det var ikke blot for mine Øjne, men det var rundt om i hele Salen, at den blev spredt, i det Øjeblik, man af Dr. Bierfreunds Pjece fik lært at kende det Brummer-Mørk-Hansenske Projekt med de af Dr. Bierfreund paatænkte Ændringer og Forandringer. Der er nemlig det store ved det, at fra det Øjeblik dette Projekt kom frem, bortfaldt alle Indvendinger mod 2 parallelle Bygninger paa tværs, en for Kongen ud

mod Slotspladsen og en for Rigsdagen ud mod Ridebanen. Den Indvending, der blev gjort mod, at Rigsdagsbygningen blev lagt mod Ridebanen, var og har altid været den samme, saa længe man har syslet med Christiansborg Slot, nemlig, at det var urimeligt, uværdigt, upassende og upraktisk for Rigsdagen at have sine Bygninger liggende omgivne af Kongemagten fra alle Sider, af Kongens Repræsentationslokaler ud mod Slotspladsen og af Kongens Heste, Stalde, Køretøjer og Rideknægte ud mod Ridebanen. Denne Indvending var den, som blev gjort gældende, da det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), hvem jeg senere kommer til, udviklede sin Anskuelse, som han har fikseret allerede for Aaringer tilbage, og som han endnu holder fast ved. Denne Indvending mod de to selvstændige Bygninger blev med et Slag ryddet bort ved dette Dr. Bierfreunds geniale Syn, som man herefter synes ligger lige for, i alt Fald blev det forstaaet rundt omkring fra de forskellige Sider her i Salen, saa snart det kom under Forhandling: det geniale Syn, at man gør de døde Bygninger nede ved Buegangene, som vi alle ere enige om er det nationale Mindesmærke fra det gamle Christiansborg, det arkitektonisk smukke, som ingen af os vil være med til at rive ned, men som nu ligge for en stor Del ubenyttede og uproduktive hen, nyttebringende og bringe dem paa ny ind i Kredsløbet ved at lægge Højesterets Lokaler i Ridehuset og de tilhørende Kontorer i Buegangsbygningen, medens Karoline Mathildes Hofteater, der ogsaa staar ubrugt, indrettes for Udenrigsministeriet med tilhørende Kontorer i Buegangen ned efter. Naar dette Projekt sættes i Forbindelse med, hvad vi alle vide, at Frederiks Hospital skal rives ned og flyttes som Rigshospital ud til Fælled, hvorved Staten kommer til at ligge inde med store Grunde i Amalienborgs umiddelbare Nærhed, ligger den Tanke saa snublende nær, at vi føre alle de gamle og ogsaa de ny Heste og Vogne fra Christiansborg ned, hvor de i Virkeligheden høre hjemme, der, hvor Kongen bor, som skal bruge dem, saa at Kongen paa Amalienborg ikke skal have sine Heste og Vogne en lille Fjerdingvej borte i en anden Kant af Byen. Derved kan der, da Staten ejer Grundene, med forholdsvis ringe Bekostning skaffes Lokaler saa vel til Ridehus som til Stalde og andre Lokaliteter for Kongen, saa at han kan have alt sit samlet, og kun det, som Loven af 15. November 1903 omhandler,